

Consideracions sobre el Banc Mundial i les lesbianes

1. Consideració prèvia: cap conveni internacional sobre drets humans no té en compte les vulneracions dels drets humans per opció sexual, excepte el Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i els Drets Fonamentals) [Font: Marxa Mundial de Dones (Quebec)]. Moltes ONG demanen que els estats ratifiquin aquests convenis, però el que hauríem de fer abans que res és canviar-los perquè ens incloguin com a lesbianes. Actualment, més de la meitat dels països del món penalitzen l'homosexualitat. Fa poques setmanes dues lesbianes van ser condemnades a mort a Somàlia; hi ha hagut casos denunciats per Amnistia Internacional a l'Iran. De la molts països no se'n té informació.

2. La política de privatitzacions i desregulació promoguda pel Banc Mundial (BM), Fons Monetari Internacional (FMI) i Organització Mundial del Comerç (OMC) afecta especialment les lesbianes. A banda del que ens afecta com a dones en general (feines precàries, a temps parcial, sous més baixos, eliminació serveis socials encarregats de tenir cura de les persones, etc.), cal tenir en compte que l'administració i les empreses públiques són, en general, un lloc de treball més "segur" per a una lesbiana pel que fa a protecció contra discriminacions, tant pel que fa en la selecció de personal com en el manteniment del lloc de treball. Així mateix, els pocs llocs on hi ha reconeguts drets d'equiparació amb heterosexuals solen ser administracions públiques (dret a permís retribuït per malaltia de la parella i prestacions socials per a la parella, com assegurances, pensions, etc.). En la mesura que les empreses es privatitzen i es subcontracten molts serveis de les administracions, aquesta "seguretat" i aquests drets desapareixen.

3. L'estigma que suposa ser lesbiana fa que moltes lesbianes visquin la seva opció sexual en conflicte. Això provoca depressions, addiccions i altres trastorns. En un món amb una competitivitat laboral ferotge i amb unes condicions de desregulació total, aquestes dones estan abocades a l'atur, a feines en precari i a l'exclusió, fet que agreuja encara més el seu estat. És un peix que es mossega la cua.

4. La protecció dels drets de les lesbianes pot ser considerat un greuge per a les empreses i administracions que les haguessin d'aplicar si és que algun país aprovés mesures d'aquest tipus. Com que, a més, aquests drets no estan reconeguts en cap conveni internacional, és molt fàcil carregar-se'ls. La flexibilització de torns de treball, dies de festa, etc. ens afecta més a les lesbianes? Com que no tenim "marit" ni en molts casos fills figurem com a solteres sense compromís que es poden adaptar a qualsevol horari, torn de vacances, etc.

5. Les polítiques del BM que promouen les privatitzacions i la liberalització van en contra de les possibilitats dels països de fer campanyes de sensibilització i educació entorn de l'opció sexual. Molts països "pobres" ja han eliminat les polítiques de planificació familiar per pagar el deute extern. Com s'han de plantejar fer polítiques pro lesbianes? Les campanyes d'educació del BM per a dones reforcen el paper d'aquestes com a mares i cuidadores i no tenen en compte en absolut l'opció lesbiana.

6. Les polítiques agressives del BM afavoreixen que en molts països qualli la idea que l'homosexualitat és una mostra més del colonialisme occidental, idea que alimenten alguns governants. Per exemple, Zimbabwe, Namíbia i Uganda, on els governs fan una apologia ferotge de l'homofòbia.

7. Aquestes mateixes polítiques afavoreixen el fonamentalisme i la lesbofòbia també en països més propers (per exemple, la dreta religiosa als EUA, les declaracions homòfobes de Bossi a Itàlia), i fins i tot en el nostre. Si la població viu en males condicions, és més fàcil que quallin les caces d'"enemics", com poden ser els immigrants o les lesbianes i gais (cas de la mani de Sitges). Se'ls poden acudir discursos com "els gais

i lesbianes que bé que viuen", "han de venir immigrants perquè els gais i lesbianes no tenen fills que ens assegurin les pensions", etc. 8. El fet anterior es veu reforçat perquè les polítiques del BM que obliguen als països "subdesenvolupats" a acceptar inversions dels "països desenvolupats" imposen un model únic gai totalitzador, que només és acceptat com a subjecte/objecte de consum. S'eliminen les formes de dissidència sexual que puguin ser pròpies d'aquests països "subdesenvolupats" (i de tot el que no siguin model ianqui) i totes les manifestacions lesbianes i gais no lucratives.

9. La mundialització fa que es transformin els conceptes d'espai i temps. Actualment, les noves tecnologies de la informació i la comunicació fan que puguem seguir en directe (al mateix temps) coses que passen a l'altra punta món (en un altre espai). [Això és un canvi sobre el qual caldria reflexionar molt.] Aquesta eliminació de l'espai / temps afavoreix la difusió d'aquestes identitats totalitzadores universals, desterritorialitzades (considerar-se lesbiana abans que res i molts cops gairebé exclusivament, les carrosses al 28 de juny, etc.). La fragmentació de la societat en identitats múltiples, les polítiques de la identitat afavoreixen la mundialització. Cadascú només reivindica la seva petita parcel·la enfront dels altres, no hi ha projectes globals, "el clamor pronto será cacofónico y ensordecedor (Susan George, "El pilar psicológico", dins El informe Lugano, p.115). 10. No obstant això que acabem de dir, el model únic totalitzador gai també es realitza en uns territoris concrets; té com a únic lloc possible de vida les grans ciutats, fet que contribueix a augmentar els desequilibris territorials. Si un 10% de la població és lesbiana o gai, quants d'aquestes que han nascut en un poble s'hi queden tota la vida? Aquest model únic no només se centra a les ciutats sinó que fins i tot promou guetos dins les mateixes ciutats (Chueca a Madrid i, menys però també el Gaixample a Barcelona). Això afavoreix els controls de població per part de l'Estat: ens tenen a tots juntets. També cal dir que aquest model potencia la supremacia masculina i exclou les lesbianes (casos de les discriminacions i agressions en determinats locals gais de Barcelona, com Arena, Medusa, Salvation, etc.).

11. Viure a les grans ciutats com Barcelona, però, cada cop és més car. És conegut l'èxode de població autòctona cap a pobles i ciutats petites, on no hi ha opcions per a les lesbianes, juntament amb l'arribada de població immigrada que viu en condicions infrahumanes. Això comporta que les lesbianes amb pocs recursos econòmics es vegin obligades a viure en les zones de la ciutat més "degradades".

12. Les polítiques neoliberals suposen el desmantellament de l'estat del benestar. Aquest estat encara no ha arribat en les qüestions específiques de gais i lesbianes, i amb aquestes polítiques no arribarà mai. L'administració no ofereix cap servei d'informació, protecció, assistència, etc. per a lesbianes i gais. D'altra banda, actualment, les lesbianes i gais, per exemple, no disposem d'espais específics de relació que no siguin les discoteques i bars (hi ha també casos de resistència, com les associacions), i en aquestes discoteques es discrimina per motius de sexe, de raça i de condició econòmica, (i d'edat?). Les lesbianes en bona part quedem excloses d'aquests espais de relació.

13. El desmantellament de l'estat del benestar també implica que les dones s'hagin de fer càrrec de moltes tasques de cura dels altres. Les lesbianes, com que se suposa que no tenim obligacions familiars pròpies o si en tenim són de segona fila, som les candidates a fer-nos càrrec dels pares, germans, etc.

14. La mundialització comporta que cada cop més els "representants" visibles dels moviments socials i els grups que reben subvencions siguin grans organitzacions, jerarquitzades i compromeses amb el sistema, que sovint funcionen a partir de les propostes d'uns quants assalariats de l'organització, sense cap contacte amb la base social que se suposa que representen.. Les organitzacions de base petites cada cop ho tenen més magre per a subsistir. En el cas de les lesbianes això implica que aquestes grans organitzacions solen ser mixtes (de gais i lesbianes), i les lesbianes hi tenen un paper molt limitat. A més, són les organitzacions amb unes

posicions més conservadores, que només busquen legitimar el món gai.

PROPOSTES

15. Està bé que, com a dones, demanem que les polítiques del BM adoptin una perspectiva de gènere, sempre que aquesta perspectiva no sigui heterosexista, que tingui en compte totes les realitats d'opció sexuals i afectives de les dones.

16. La proposta de taxa Tobin (la proposta que totes les transaccions internacionals de capital estiguin gravades amb un impost destinat a fer justícia social) hauria de tenir en compte l'educació i sensibilització pel que fa a les opcions sexuals de les dones i el suport a les organitzacions de base de lesbianes.

17. Caldria que molts estudis es basessin en estadístiques que tinguessin en compte no només la diferència dona / home, sinó també dona heterosexual / lesbiana (sobre salut, situació sociolaboral, tec.).

Grup de Lesbianes Feministes

www.lesbifem.org

Juny 2001

[Text elaborat amb motiu de la reunió que el Banc Mundial havia de fer a Barcelona al juny del 2001, i que finalment es va suspendre.]